

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια παλιά σόμπα πεταμένη στην αποθήκη. Μέσα στην υγρασία σκούριαζε χρόνο με το χρόνο όλο και περισσότερο. Από τις ανοιχτές πόρτες της μπαινόβγαιναν τα ποντικάκια για να παίξουν κρυφτό κι ολόγυρά της είχε υφάνει τον ιστό της μια αράχνη.

Πώς λαχταρούσε να πετάξει έστω και για μια τελευταία φορά στο φωτισμένο σαλόνι! Να δει τα παιδιά. Να δει την κυρία. Μα πού να βρει τα φτερά μέσα σ' εκείνο το σκοτεινό υπόγειο;

Αυτά σκεφτόταν κι αναστέναζε κι όλο περίμενε πως θα την πετάξουν στα σκουπίδια, ν' αδειάσει και τη γωνιά της αποθήκης...

Η καημένη η σόμπα δεν παραπονιόταν που την είχαν παραπετάξει. Ήξερε ότι έτσι συμβαίνει πάντα με τα πράγματα που παλιώνουν. Τα πετούν στο υπόγειο. Δεν μπορούσε όμως να μη θυμάται τα περασμένα της μεγαλεία.

«Ήμουν κάποτε πολύ όμορφη κι αστραφτερή. Το μακρύ μου λαιμό τον στόλιζαν χρυσοί κρίκοι. Δίπλα μου στεκόταν μια τιμητική φρουρά από μπρούντζινα εργαλεία. Μια μασιά κι ένα φτυάρι σκοτώνονταν να με εξυπηρετήσουν. Κι ένα δοχείο γεμάτο ξύλα μού έδινε συνεχώς να φάω. Γιατί, όταν ήμουν νέα και δούλευα, είχα μεγάλη όρεξη. Καταβρόχθιζα ό,τι έβρισκα μπροστά μου: ξύλα, δαδιά, κάρβουνα, κοκ, εφημερίδες.

»Μια φορά το χρόνο ερχόταν στο σπίτι ένας καπνοδοχοκαθαριστής, ειδικά για μένα. Μου έβγαζε τα μπουριά και τα καθάριζε. Ανοιγόκλεινε τις πόρτες για να δει αν δουλεύουν. Έτριβε και γυάλιζε τα στεφάνια μου. Κι έτσι πεντακάθαρη περίμενα τον επόμενο χειμώνα στο καλό δωμάτιο του σπιτιού. Η κυρία του σπιτιού έσκυβε πάνω μου με μεγάλη φροντίδα.

»Όταν με άναβε, έριχνε μέσα ένα κομμάτι στουπί βουτηγμένο στο πετρέλαιο κι έπαιρνε φωτιά με το πρώτο σπύρτο.

»Θυμάμαι τότε που ο μικρός γιος της οικογένειας ερχόταν από το σχολείο με παγωμένη μύτη. Άπλωνε μπροστά μου τις βρεγμένες κάλτσες του για να στεγνώσουν. Μιλούσε μόνος του και μου διηγόταν ένα παραμύθι για την “Κυρά του χιονιού”.

»Πόσο μου άρεσε να ζεσταίνω τους ανθρώπους! Είχα γεννηθεί για να ζεσταίνω. Η φλόγα μου μάζευε γύρω μου όλους τους σπιτικούς. Κοντά μου περνούσαν τις χειμωνιάτικες βραδιές όλοι μαζί!»